

VĚSTNÍK

*Informační Orgán Československé národní rady americké.
2137 S. Lombard Ave., Cicero, IL 60804-2037
Redaktorka - Olga Kovářová
Telephone 708 656 1117 Fax 708 656 5611
Březen - Duben 1997*

**Odpovědi na dopisy zaslané v době
nemoci prezidenta Havla a v době jmenování
M.K. Albrightové ministrem zahraničí.**

Kancelář prezidenta republiky
odbor zahraniční politiky

Prague 10. února 1997

Vážený pan a vážená paní
Antonín Jandáček a Olga Kovářová
Czechoslovak National Council of America
2137 South Lombard Avenue, Room 202,
Cicero, IL 60604- 2037
USA.

Vážený pane Jandáčku, vážená paní Kovářová,

dovolte mi, abych Vám jménem pana
prezidenta poděkoval za Váš laskavý dopis z
12. prosince minulého roku.

Pan prezident si hluboce váží všech
projevů zájmu a sympatie, které během své
nemoci obdržel. Jelikož pan prezident má
velice blízký a srdečný vztah k českým
krajanům po celém světě, přání brzkého
uzdravení od krajanové komunity v zahraničí
ho v době pro něho těžké mimořádně potěšila
a posílila.

Ještě jednou Vám děkuji za Váš zájem o zdraví
pana prezidenta.

Se srdečným pozdravem,

Dr. Pavel Seifter
ředitel odboru zahraniční politiky.

The secretary of state
Washington.
February 12, 1997

Ms Olga Kovar
Secretary - Treasurer and
Mr. Anthony Jandacek
President.
Czechoslovak National Council of America
2137 South Lombard Ave., Room 202
Cicero, IL 60804 - 2037

Dear Ms. Kovar and Mr. Jandacek:

Thank you very much for your warm
message of congratulations on my
appointment as Secretary of State. It means a
great deal to me to know I have your
encouragement and support.

Best wishes

Sincerely

Madeleine K. Albright.

Dr. Karel Steinbach vzpomíná T.G. a Jana Masaryka

Mé první setkání s prezidentem Masarykem bylo v Útulku na Štvanici, kam přišel na přání své dcery Alice, která byla předsedkyní Červeného kříže. Náhodou se právě, když prezident vešel, narodil kluk a porodní asistentka ho zrovna vážila. Masaryk se zastavil, dívá se na to a povídá: “Vida, sotva se narodil a už je vážený pán.”

Starý pán měl vůbec víc smyslu pro humor, než se obecně vědělo. Nejvíce se to snad projevovalo, když byl mezi pátečníky. Mezi těmi se totiž cítil jako doma, jako by byl jeden z nich. Na jednom takovém pátečním setkání k němu přišel Karel Poláček, že by měl velkou prosbu. “Naše Jiřina se nechtěla učit, a tak jsem jí slíbil, že když bude mít vyznamenání, že jí ukážu pana prezidenta. A ona se opravdu začala učit, dotáhla to na vyznamenání a teď je dole na zahrádce.” Když prezident ochotně svolil sejít ta dvě poschodí na zahrádku, byl Poláček celý bez sebe radostí, protože už viděl, jak bude Jiřinka hrdá na to, že jí sám pan prezident bude blahopřát k tomu vyznamenání a taky k tomu, jakého má tátu vynikajícího spisovatele. Jenže pan prezident sice poklepal Jiřince na rameno, ale řekl: “Děvčátko, ten tvůj táta, to je pěkný špína. To je jako to bývalo u nás na vsi. Když chtěli rodiče něco dát klukovi k birmování, dali ho ostříhat.”

Viděl jsem prezidenta ještě při několika dalších příležitostech, ale víc toho o něm vím ovšem hlavně od Jana. Už jsem se myslím zmínil o tom, že se Jan “taty” bál. “On se na mne dívá ze všech výkladních skříní,” postěžoval si mi jednou. Ale především otce miloval a nesmírně si ho vážil.

Jednou, když byl trochu na měkko, mi Jan vyprávěl, jak jel otce přivítat na hranice, když se TGM vracel do samostatného Československa. Já byl tehdy v Praze, zažil

jsem všechnu tu slávu a dodnes vidím prezidenta, jak provázen legionáři projíždí pražskými ulicemi, kde mu všichni mávají na uvítanou a mnozí dojetím pláčí a poklekají po okraji silnice. Pro nás všechny to byla krása, ale Jan mi vyprávěl, že si tehdy, když přijel na hranice, aby objal po létech svého otce, a musel se o něj najednou dělit s celým tím jásajícím davem, uvědomil, že teď, sotva ho našel, ho vlastně také zase ztrácí, protože jeho “tata” se teď stal otcem celého národa. Chorá jeho matka byla v té době už dlouho ve Veleslavíně. Proto jsem dobře rozuměl, proč se v tomhle veselém člověku někdy objevilo také dost smutku.

Úryvek z knížky “Svědék téměř stoletý”

Je tomu pět roků co nám odešel Prof. Dr. František Schwarzenberg.

Dr. František Schwarzenberg, bývalý československý diplomat, dlouholetý profesor na Loyola University v Chicagu a bývalý místopředseda Československé národní rady americké, zemřel 9. března 1992 ve věku 78 roků. Byl trvalým bojovníkem za svobodu Československa.

Sněhová kalamita druhé polovice ledna zasněžila nejvíce hlavy vídeňského magistrátu. Sníh se neodklízel. V ulicích byla zasypaná auta, nedalo se projet. A tam, kde se projet dalo, byla čvachtanice, takže našinci říkali, že je to skoro jako v Praze a že jsme se vlastně od toho Rakouska neměli trhat, že je to stejný šlendrián. Brodili jsme se s Františkem Schwarzenbergem od jezdecké sochy maršála Schwarzenberga na Schwarzenberském náměstí k Schwarzenberskému paláci. O to víc hrůzně čněla k nebesům ta příšera, protizákonně postavená mezi pomníkem a palácem rakouskými komunisty a sovětskou okupační mocí, kterouž Vídeňáci přezdívali “Der unbekannte Plunderer” a při každé vhodné příležitosti se pokoušejí toho nezná-

mého okupanta odstranit. Leč marně. Františkův zesnulý příbuzný Jindřich a po něm Františkův synovec Karel představěl Schwarzenberský palác v nóbl hotel s ještě nóblejší restaurací. Bez městské a vládní podpory. Tenkrát. Dnes je tomu rád, protože si může hosty vybírat a když dorazí některý diktátor či jiný komunistický matador, nemá nikdo právo nařizovat Karlu Schwarzenbergovi, že tam musí být recepce na jeho počest. Náš Adolf Karlovský mě jistě bude kárat, že oba Schwarzenbergové jmenují tak civilně, že bych měl správně psát prof.dr. František princ ze Schwarzenbergu. Ale on si na to nepotrpí a prý to zbytečně zdržuje. Hodí se to spíš kolemstojícím, jako třeba když jsme se v listopadu na zahájení Evropské konference pro bezpečnost a spolupráci ve Vídni s delegací čs. exilových zástupců nemohli dostat do Hofburgu, stačilo říct, že tenhle pán v klobouku s námi je princ Schwarzenberg a rakouští byrokraté se mohli v předklonech přetřhnout ochotou.

Mohli jsme si zajisté povídat kdekoli a nepochybně pohodlněji, ale ono to přece jen zní výsostně: povídání si ve Schwarzenberském paláci. Usadili jsme se v jedné z přízemních komnat a pak jsme si ještě povídali na spoustě jiných míst plné tři dny, takže se na mne čtenářstvo jistě nebude zlobit, když to nevezmu popořádku, ale jen tak na přeskáčku, aby potom celá reportáž aspoň zčásti vytvořila obrázek o člověku Františku Schwarzenbergovi.

Češství.

Zeptal jsem se, kam až sahá ono ryzí schwarzenberské češství. “Vlastně ke generaci synů toho maršála. Karel kníže ze Schwarzenbergu - 1771 až 1820, vítěz nad Napoleonem v bitvě národů u Lipska 1813 - to je onen Schwarzenberg na koni na Schwarzenberském náměstí, protože ten jako druhorozený syn dostal Orlík a Zvíkov, zatímco hlubocká - krumlovská větev měla sídla kromě v Čechách, na

Šumavě, také ve Štýrsku, navíc Schwarzenberg - původně samostatný státeček, po napoleonských válkách zabraný Bavorskem. Takže synové maršalovi byli první, kteří byli doma jen v Čechách a česká tradice se udržuje až dodnes. Vychovávání byli důsledně česky páterem Slámou - mimochodem v Prachaticích učitelem filadelfského biskupa Jana Nepomuka Neumanna, který byl roku 1976 prohlášen za svatého. Páter Sláma byl zámeckým kaplanem na Orlíku a vychovával z maršalových synů nadšené české vlastence. A to do té míry, že například pozdější revolucionář z roku 1848 baron Viláni věnoval svoje spisy jednomu z nich - mému prapradědu Karlovi. Emilie von Binzer, rozená von Gerschau, která je v “Babičce” Boženy Němcové zobrazena jako komtesa Hortensie, hovoří ve svých pamětech s nemalým pohoršením o tom, že při návštěvě Orlíku shledala, že potomci rodu Schwarzenbergů jsou tak nadšenými Čechy.

Druhým významným a trvalým vlivem byla činnost Františka Palackého. Palackému byl otevřen dokořán schwarzenberský, svého času rožmberský archiv v Třeboni a Palacký ve Schwarzenberském paláci v Hyberské ulici pořádal pro mladou českou šlechtu přednášky a semináře o dějinách jejich vlasti a o právech českého státu. Karel Schwarzenberg (druhý Karel) psával české básničky - velice špatně a podepisoval se Švancenberg. Jeho syn pak, tzv. starý kníže pán, patřil ke generaci nejdéle vládnoucích. Tenhle praděd - narodil se roku 1824 - ale správu statků převzal už roku 1858 a spravoval je až do své smrti, do roku 1904, můj děd pak jen deset let, a otec jen jeden rok, - ten vtiskl celému kraji určitý rys, a češství. To byl onen státoprávník, který s Jiřím Lobkowiczem a se starým Clam-Martinicem se pak prosazovali o státní právo české.

Tedy tento Schwarzenberg už naplno plul ve vodách nejen státoprávních, ale také národních. (Z rozhovoru s redaktorem V.Škutinou.)

Jarní Kotilion.

Oblastní výbor Československé národní rady americké děkuje všem svým přátelům a příznivcům za účast na **Jarním Kotilionu**, který byl pořádán oblastním výborem dne 12. dubna 1997. Současně vyslovujeme upřímné díky všem, kteří nám pomohli tuto taneční zábavu tak pečlivě připravit, nebo ji podpořili finančně. Tanec se vydařil, návštěva byla početná a všichni se pobavili v milém a přátelském ovzduší.

Ještě jednou děkujeme vám všem, bez nichž by tanec nebylo možno uskutečnit. Doufáme, že nás budete i nadále podporovat v naší společné činnosti a snaze udržet v této zemi krajanskou větev co nejdéle.

Karel Čapek: **Zahradníkův duben**

Duben, to je ten pravý a požehnaný měsíc zahradníkův. Ať si jdou do háje milenci se svým velebením máje. V máji stromy a květiny jenom kvetou, ale v dubnu **vyrážejí**. Vězte, že toto klíčení a rašení, ty puky, pupence a klíčky jsou největším divem přírody, a víc už o nich neprozradím ani slovo. To nelze líčit, tak jako nelze slovy líčit polibky a několik málo jiných věcí.

Ale, když už jsme u toho křehkého puku, tedy nikdo neví, jak to přijde, ale stává se to nápadně často. Když šlápnete do záhonku, abyste na něm sebrali uschlou větvičku nebo vypleli neřáda pampelišku, šlápnete obyčejně na podzemní puk lilie nebo upolínu. Tak vám to křupne pod nohou, a vy ustrnete hrůzou a hanbou. V tu chvíli se považujete za netvora, pod jehož kopyty tráva neroste. Nebo s nekončnou opatrností kypříte v záhonku půdu se zaručeným výsledkem, že rozseknete motýčkou rašící cibulku nebo hladce uříznete rýčem klíčky anemón. Když zděšeně couvnete, rozdrtíte svou tlapou kvetoucí primulku nebo ulomíte mladý chvost delfinia. S čím úzkostlivější opatrností pracujete, tím víc na-

tropíte škody. Teprve léta praxe vás naučí mystické a surové jistotě pravého zahradníka, který šlápne, kam bůh dá, a přece nic nezašlápne. A když už, tedy si z toho nic nedělá. Tedy, to jen tak mimochodem.

Dlouho už se kácí v našem lese,

tak jako v každém jiném. Avšak v posledních několika létech se činnost kácení v lese našem zrychluje tempem až příliš rychlým. Neumíme to zastavit, ani zpomalit. Odcházíme jeden po druhém. Je nás stále méně a méně.

IN MEMORIAM

Bratr **Andrew Valuchek**, dlouholetý člen ČsNRA a první místopředseda předsednictva, zasloužilý pracovník a vlastenec. Odešel letos v březnu.

*

Bratr **Viktor Novotný**, dlouholetý člen odbočky 28, říjen a člen předsednictva nás opustil 9. března 1997 ve věku 85 let.

*

Sestra **Alice Pachnerová**, dlouholetá členka ČsNRA a Čsl.ženské národní rady, odešla 24. února 1997 ve věku 83 let.

*

Sestra **Ludmila Chlupáčková**, členka odbočky 28. říjen, odešla 23. března 1997 ve věku 89 let.

Všichni pracovali pro společné ideály v boji proti komunismu a pro demokracii v České republice.

Nejmenší nezávislý stát na světě je město Vatikán. Je tam asi 800 obyvatel.

Nejmenší kolonií na světě jsou Pitkairnské ostrovy v Pacifickém oceáně. Žije tam asi 74 lidí a mají osmičlenný parlament. Mnozí jsou potomky proslaveného Fletcher Christian z "Mutiny on the Bounty"